

STATENS MUSEUMSNÆVN

Den 6. maj 1986

Folketingets kulturudvalg

**Vedrørende forslag til lov
om til- og ombygning m.v. af Nationalmuseet – og planlagte besparelser
inden for Nationalmuseets budget**

Statens museumsnævn har med interesse erfaret om lovforslaget til udbygning af Nationalmuseet. Det spændende projekt vil på markant vis styrke Nationalmuseets formidlingsmuligheder og uden tvivl give museet en helt anden profil i det danske samfund.

Med vedtagelsen af 1984-museumsloven var det et enigt museumsråds, der bakkede op om de to central-museer, ikke mindst Nationalmuseet. Det var dengang helt klart for museumsråds, at de økonomiske beskæringer af Nationalmuseet var begyndt at true dets centrale funktion. Det var derfor ikke mindst lokalmuseernes ønske, at Nationalmuseet måtte blive styrket og udvikle sig i et naturligt samspil med det lokalmuseumsråds, som i Nationalmuseets økonomiske trangtid fik skabt lokale muligheder for at varetage vitale dele af museumsarbejdet.

Nationalmuseets opgaver er formulerede i museumsloven og i grundindhold identiske med hele det danske museumsråds arbejdsgrundlag. Intet museum svarer til museumsbegrebets indhold, hvis det ikke som forudsætning for formidlingen har såvel indsamling, forskning og bevaring.

En så kraftfuld – og helt afgjort ønskelig – formidlingsindsats, som der lægges op til i Nationalmuseets kommende udvikling, vil helt klart have afsmittende ressourcefordringer til museets øvrige hovedfunktioner, som må tilgodeses, hvis projektet skal lykkes.

Disse betragtninger kunne finde svar i bemærkningerne til lovforslaget, afsnit C, p. 6, sidste afsnit, hvor det anføres: »Med den nye museumslov har Nationalmuseet fået et udgangspunkt for sit arbejde som landets centrale kulturhistoriske museum, hvilket det

både har forudsætninger for og ressourcer til at udføre.«

Men de for 1987 forelagte konsekvenser af budgettekniske ændringer og pålagte faktiske besparelser må give anledning til alvorlige overvejelser. Ifølge museets budget for 1987 betyder det bl.a. afskedigelse af cirka 30 medarbejdere (der set i sammenhæng med, at 17 stillinger i forvejen er indefrosset i 1985–86, udgør en personalereduktion på ca. 10 pct.) og lukning af »eksterne« monumenter og udstillinger.

Besparelsernes konsekvenser betyder, at der efter Statens museumsråds mening i dag reelt kan sættes spørgsmålstegn ved Nationalmuseets evne til at efterleve museumslovens bestemmelser. For yderligere at underbygge dette kan for eksempel anføres, at en halvering af 1. afdelings i forvejen reducere undersøgelsesbudget betyder, at museet i realiteten ikke længere er engageret i det forhistorisk-arkæologiske undersøgelsesarbejde. Ligeledes vil Frilandsmuseet ifølge det forelagte ikke længere kunne foretage indsamling og rekonstruktion af den danske bygningskultur.

Blot disse to eksempler understreger museets manglende muligheder for at varetage opgaver, som helt naturligt er en del af museets virkeområde.

Som nævnt vil forslaget til lov om til- og ombygning m.v. af Nationalmuseet have fremtidige afsmittende ressourcefordringer til indsamlings- og forskningsarbejdet.

Under indtryk af det fremlagte budget for 1987 kan det imidlertid forekomme umuligt at udlede den sammenhæng i museets vilkår, som kan betinge en usvækket tillid til Nationalmuseets muligheder for at løfte dette res-